

Balázs Tibor

Álomjáték, avagy a hetedik ébredés

I.

Mint a Szentiván-éjt az álom,
tündérek árnya leng körül.
Valamelyiket kitalálom,
nemlétből hová menekül?

Oda, ahol a képzeletnek
megannyi tündérkertje leng,
s Óperenciás Tengeremnek
morajlásán áthallik, cseng -

bong és andalít zenéje?
Olyan ez, mint a hárfák éje,
ha a mester elszenderült,

s a végakkord alámerült
álmába és kíséri szépen;
tündér az árnyát sosemlétben.

II.

Tündér az árnyát sosemlétben
óvja láptól, bogáncstól, sártól,
és nem hagyhatja semmiképpen
befeketíteni más árnytól.

Játék ez, melyben sejtelem
és kitárulkozás lehet,
netántán a négy őselem
küld rejtjeles üzenetet;

a sorok között mozdul a
Föld s Ég között egy régi kép,
mit gyermekként festett nekem

egy mába nyúló messzeség,
s ahogy engem megfejt egy álom,
önmagamat is így próbálom.

III.

Önmagamat is így próbálom
kényszerre bírni bármi ellen,
ami felé ha gravitálnom
muszáj, magam legyenek „az ellen”,

hogy önmagamban szétziláljam
azt a legelső menedéket,
amit ezerszer megtaláltam,
s ezeregyedszer is megvédett.

A sejtetést is megőrizni
az ébredő kertek neszéből:
Tündér Ilona surran épen

ki a fene se vad kezéből;
és hány alma ért be az éjben,
kitalálni egy ébredésben.

IV.

Kitalálni egy ébredésben
őselemek hívó szavát,
a szárnyaszegett *levegőben*
aláhulló est madarát,

s a mezítelen *anyaföld*
miként vajúdja fiait,
míg a távolban – megregölt
táborok *tüze* már vakít,

és énekelik a kövek,
ha mossák a *forrásvizek*
azt az újszülött dallamot,

mi sírásban fogantatott.
Sodródodom, s halkán dalolok,
hiszen csak porszemnyi vagyok.

V.

Hiszen csak porszemnyi vagyok,
s mégis megőriz a világ,
tudod: aprócska csillagok,
kis hercegek, egy szál virág...

A méretek immár csak bennem
lesznek álomhoz szabottak,
és külön végtelenségemben
futhatnak végtelen utak,

bennem kígyóznak az ösvények,
amelyeken úgy lépkedek,
tudva, hogy magam felé már

csak önmagamtól érkezem, bár
porszemnyi álomban, vagy ébren
sodródok földben, vízben, légben.

VI.

Sodródok földben, vízben, légben,
s énvelem sodródik a Föld,
hisz úgy vagyok rész az egészben,
hogy az egész csak bennem ölt

magára tükröződő formát.
Egy narcisztikus ébredésben
a víz bennem csodálja arcát
és visszajelzi – milyen szépen! – ,

amit nélkülem nem tehet
üzenetté a képzelet:
hogy szálljon velem a madárdal

légüres térbe, hol madár hal?!
Már zuhanó porszem vagyok,
de a tűzben felcsillanok.

VII.

De a tűzben felcsillanok,
emlékezetem kiszolgáltatót:
„isa por és hamu” vagyok,
s hordom magamban a máglyákat.

Emlékezetem áruló
világokat ébreszt velem,
hunyó parázsra hull a hó,
még ég s már fázik a kezem.

Lekaszabolt fák csonkjai
letört ujjakkal mutogatnak:
egyszerre áldozatai

s szolgálói a máglyahadnak;
halad a had és én csak nézem,
ha nem adatott meg elégnelem.

***

*Mint a Szentiván-éjt az álom,
tündér az árnyát sosemlétben,
önmagamat is így próbálom
kitalálni egy ébredésben,*

*hiszen csak porszemnyi vagyok,
sodródok földben, vízben, légben,
de a tűzben felcsillanok,*

ha nem adatott meg elégnelem.

(Marosvásárhely – Nagyvárada, 1987)